

Petra Zegveld

Gomballen

Zijn liefde voor mierzoete snoepjes ging bij mijn vader soms heel ver. Met een kinderlijke bezitterigheid stopte hij zijn zakje toffees, tumtummetjes, winegums of gomballen meestal diep weg in zijn jaszak. Snoepjes delen deed hij wel, maar niet voordat hij zelf aan de beurt was geweest.

‘Niet te laat terug hoor. Ze moeten morgen weer naar school!’ riep mijn moeder vanuit de woonkamer.

‘Oké!’ antwoordde mijn vader.

Hij zat op de traprede en trok zijn rubberlaarzen aan. Mijn zus en ik stonden al dik ingepakt bij de voordeur.

‘En geen gesnoep!’

‘Nee hoor,’ zei hij al knipogend naar ons.

Hij stond op en liep naar ons toe.

‘Kijk eens,’ knikte hij met zijn hoofd.

Hij deed zijn jaszak een stukje open. Ik keek en zag een zakje gomballen zitten. Sssttttt, gebaarde hij met zijn wijsvinger voor zijn mond.

‘Kom, we gaan,’ lachte hij handenwrijvend.

‘Tot straks!’ riepen we alle drie naar mijn moeder.

‘Veel plezier!’ riep ze vanuit de woonkamer.

Mijn zus deed de voordeur open.

‘Oh! Het sneeuwt alweer!’ riep ze opgetogen.

Ik keek naar buiten. Het sneeuwde inderdaad weer. Kleine vlokjes dwarrelden naar beneden. En er lag al zo’n mooi pak. Sneeuw vonden we geweldig. Dan mochten we na het eten nog lekker buiten spelen. Wel in de buurt, op het pleintje voor ons huis. Maar als mijn vader meeging mochten we verder. Dan gingen we naar de heuvel in het bos. Daar kon je zo lekker van af sleeën.

Al pratend en lachend liepen we over het bospad. Mijn vader trok de slee. De sneeuw kraakte onder mijn voeten. Het bos was prachtig. Een dikke sneeuwlaag lag op de bomen. Sommige takken hingen zelfs krom, zoveel sneeuw was er al gevallen. Ik liep naast het bospad om verse voetafdrukken in de sneeuw te maken. Kleine glittersjes glinsterden in de sneeuw.

‘Ik eerst!’ riep ik toen we bij de heuvel kwamen.

Mijn vader zette de slee bovenaan de heuvel. Ondanks dat het al donker was kon ik alles nog goed zien, dankzij de volle maan en de witte sneeuw. Mijn zus ook.

‘Er hangt een bul aan je neus!’

Ik haalde mijn neus op. Dat hielp niet dus wreef ik mijn neus met mijn want schoon.

‘Gadverdamme,’ zei mijn zus met een vies gezicht.

‘Ga je nog? Anders gaat je vader als eerste hoor,’ zei mijn vader.

‘Nee, ik ga.’

Ik ging op de slee zitten. Mijn vader gaf me een zetje. Met een flinke vaart sleede ik de heuvel af.

‘Nu ik!’ hoorde ik mijn zus bovenaan roepen.

Ik pakte de slee en bracht hem naar boven. Vervolgens sleede mijn zus de heuvel af.

‘Daar krijg je het warm van,’ zei ik na een kwartiertje tegen mijn zus, ‘wil jij mijn wanten even bij je houden?’

‘Echt niet! Die vieze dingen hou je zelf maar bij je.’

Ik stopte mijn wanten in mijn jaszak en ging voor de derde keer met de slee de heuvel af.

‘Waar is pa toch?’, vroeg mijn zus toen ik weer boven kwam.

‘Geen idee,’ zei ik.

Ik gaf de slee aan mijn zus en wilde mijn wanten uit mijn zakken pakken.

‘Hè?’ zei ik hardop.

‘Wat is er?’ vroeg mijn zus.

‘Ik ben een want kwijt.’

Al voelend in mijn zakken zocht ik naar mijn want. Ik zocht in alle zakken, ook in mijn broekzakken, maar hij was er niet. Mijn lievelingswant. De want die zo lekker warm zat en waar ik zo fijn sneeuwballen mee kon maken. Teleurgesteld trok ik de overgebleven want aan.

‘Daar is pa,’ zei mijn zus.

Op een drafje kwam hij aan lopen.

‘Oké,’ zei hij buiten adem, ‘allemaal helpen zoeken.’

‘Wat dan?’ vroeg mijn zus.

‘Ik ben mijn snoepjes kwijt.’

‘En ik mijn want,’ zei ik.

Ik kreeg geen reactie.

‘Zitten ze niet in je broekzak?’ vroeg mijn zus aan mijn vader.

Hij voelde in zijn broekzakken. Zowel voor als achter.

‘Nee, niets,’ zei hij.

‘Ik ben mijn want kwijt,’ zei ik weer.

‘Wat? O, nou, dan gaan we die ook zoeken. Als jullie die kant gaan zoeken dan kijk ik daar.’

Hij wees naar het bovenste gedeelte van de heuvel.

‘Ze zitten in een plastic zakje.’

‘En mijn want is wit,’ zei ik, ‘de onderkant is glad en de bovenkant is een beetje harig.’

Hij luisterde allang niet meer en ging druk op zoek naar zijn snoepjes. Na een kwartier intensief zoeken begon ik het zat te worden. Het werd erg mistig en ik kreeg het koud. Ik keek om me heen maar zag mijn vader en zus niet meer. Het bos zag er ineens griezelig uit.

‘Waar zijn jullie?’ riep ik.

‘Hier!’ hoorde ik roepen.

‘Gaan we zo?!’

‘Zo!’ riep mijn vader. ‘Ze moeten hier ergens liggen!’

Er gingen nog tien minuten voorbij toen ik hem weer hoorde roepen.

‘An! Peet! Ik heb ze!’

Mijn zus stond inmiddels met de slee naast me. Lachend liep hij naar ons toe.

Blij stopte hij twee snoepjes tegelijk in zijn mond.

‘Mmmmm mjam, mjam, nog best lekker,’ smakte hij, ‘kom we gaan naar huis.’

Hij nam de slee van mijn zus over en stopte nog een snoepje in zijn mond. Met z’n drieën liepen we over het bospad terug naar huis. Sjokkend en met een ijsskoude hand liep ik achter mijn vader en mijn zus aan.

‘Ik ben wel mijn want kwijt,’ zei ik sip.

‘Ach, wat geeft dat nou,’ zei mijn vader zwaar kauwend, ‘we kopen wel nieuwe hoor.’

Ondertussen hield hij het zakje met snoepjes onder mijn neus

‘Gomballetje?’